

Ara més que mai: som una nació, volem Estat propi

L'Onze de Setembre de 2009 el poble català commemora, un any més, la pèrdua de les seves llibertats nacionals com a conseqüència de la caiguda de Barcelona en mans de les tropes borbòniques. Un fet tràgic, esdevingut ja fa quasi tres-cents anys, que ha marcat i que continua marcant els destins d'un poble com el nostre, amb mil anys d'història. Una derrota que és l'origen de l'actual situació de dependència política respecte d'un Estat, l'espanyol, que encara, ara, veu tot progrés nacional, econòmic, cultural o social dels Països Catalans com una amenaça per a la seva pròpia supervivència.

Per això, avui, com en el passat, l'Estat espanyol segueix trepitjant les nostres institucions, dictant, arbitràriament, fins on poden arribar. Avui, com en el passat, l'Estat espanyol segueix marginant la llengua catalana, entorpint la feina de convertir-la

en la llengua comuna que necessitem per gaudir d'un país integrador, cohesionat i amb igualtat d'oportunitats per a tots els seus ciutadans i ciutadanes, siguin quins siguin els seus cognoms i el seu origen. Avui, com en el passat, l'Estat espanyol segueix espoliant el nostre país, tot mantenint un robatori anual de vint-i-dos mil milions d'euros que surten directament de les nostres butxaques per finançar un model econòmic que ens perjudica i que ens ha portat a la crisi més profunda. Un sistema d'infraestructures que ens margina. Una Corona que és el símbol de tot el que rebutgem en aquesta Diada i una estructura política i judicial que pretén convertir-nos en una ombra de la nació pròspera, justa, orgullosa i avançada que, malgrat Espanya, sempre hem estat.

La història del catalanisme fins al dia d'avui ha estat plena d'intents de reformar aquest Estat per acabar amb totes aquestes injustícies, per convertir Espanya en un espai polític plurinacional on el poble català s'hi pogués sentir còmode. L'últim d'aquests intents ha estat la reforma de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, iniciada ja fa cinc anys i que tindrà el seu desenllaç definitiu quan es resolguin el set recursos presentats al Tribunal Constitucional. Una sentència que, de manera més subtil o més descarada, anorrearà el poc potencial polític que li queda a un Estatut fortament retallat per les Corts Espanyoles l'any 2006, tot acabant amb les esperances d'aquells qui, de bona fe, confien encara en la possibilitat de reformar l'Estat espanyol i conduir-lo cap al reconeixement de la seva plurinacionalitat.

Res és més desesperant i més inútil que intentar dialogar amb una paret. Per pur i simple seny, ha arribat l'hora de reconèixer que Espanya és un projecte polític tancat, satisfet amb si mateix, on les aspiracions del poble català no tenen cabuda. Davant d'aquesta inapel·lable realitat, l'elecció és clara: o acceptem que ens assimilïn o ens deslliguem d'Espanya. Les terceres vies, les alternatives a la independència del nostre país, han quedat desacreditades pels fets. Si volem seguir essent una nació, si volem arribar a Europa i al món sense haver de passar per Madrid, si volem gaudir d'un país més just i pròsper que el que hem heretat dels nostres pares, hem d'accedir a allò que és propi de totes les nacions lliures del món: l'Estat propi. Per això, ara més que mai, cal passar pàgina, tancar la carpeta espanyola, mirar endavant i començar a caminar de nou, amb determinació i sense complexes, sota el projecte compartit que ens reuneix avui aquí:

SOM UNA NACIÓ, VOLEM ESTAT PROPI